

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **S. B., narozen X**
státní příslušník A.
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2016, č. j. MV-78200-4/SO-2016,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 20. 9. 2016 k Městskému soudu v Praze, která byla jeho usnesením ze dne 11. 11. 2016, č. j. 8 A 169/2016-31, postoupena zdejšímu soudu, domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 15. 9. 2016, č. j. MV-78200-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 4. 2016, č. j. OAM-97-33/ZR-2015, a toto rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím ministerstva byl žalobci podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 203/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ukončen přechodný pobyt, neboť nastal důvod ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, konkrétně zaniklo manželství žalobce s občanem Evropské unie na základě pravomocného rozhodnutí soudu.

Zároveň byla dle § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v podané žalobě předně namítá, že správní orgán zahájil řízení o zrušení pobytu až 4 roky po jeho rozvodu, přestože zákon stanoví, že pokud shledá důvody pro zahájení řízení z moci úřední, má tak správní orgán učinit neprodleně. K tomuto žalobce dále uvedl, že řádně a včas nahlásil změnu svého osobního stavu a rovněž soud splnil svoji povinnost a oznámil správnímu orgánu svůj rozvod. Žalobce má za to, že po nahlášení změny rodinného stavu správní orgán zvažoval, zda jsou splněny podmínky pro zahájení řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu, a dospěl k závěru, že podmínky pro zahájení nejsou splněny, a proto řízení nezahájil. Žalobce tudíž oprávněně předpokládal, že jeho pobyt zůstane zachován. Žalobce předpokládá, že následně nastaly nějaké okolnosti, na základě kterých správní orgán změnil názor a řízení po čtyřech letech zahájil, nicméně správní orgán takovou okolnost v odůvodnění neuvedl. Dále žalobce uvádí, že se opakovaně dotazoval na stav svého pobytu a dostalo se mu informace, že jeho pobyt bude zachován a ať si podá žádost o prodloužení platnosti průkazu, až bude potřeba. Žalobce má za to, že odůvodnění správního orgánu, proč bylo řízení zahájeno až po čtyřech letech, bylo nedostatečné. Rozhodnutí správního orgánu je podle žalobce i nepřezkoumatelné, neboť shodnou argumentaci uplatnil ve svém odvolání, nicméně žalovaný se s ní nikterak v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Podle žalobce zahájení řízení a zrušení pobytu po 4 letech bylo v rozporu se základními principy veřejné správy a zejména se zásadou legitimního očekávání.
3. Další námitka žalobce označuje zrušení povolení k přechodnému pobytu za zjevně nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že v České republice žije již dlouho a zcela se zde integroval, ovládá český jazyk, má zde zaměstnání, chystá se na nákup nemovitosti a má zde veškeré sociální zázemí. Při zrušení pobytu by vzhledem ke svému věku a délce svého života v ČR jen obtížně znovu začínal v A. Za významnou skutečnost z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce považuje prodloužení správního orgánu se zahájením řízení. Svou nečinností správní orgán utvrdil žalobce v tom, že jeho pobyt zůstane zachován.
4. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout s odůvodněním, že má za to, že právní důvod vydání napadeného rozhodnutí byl jednoznačně dán. Co se týká nepřiměřenosti, žalovaná nepovažuje ukončení pobytu žalobce na území České republiky za nepřiměřené jeho soukromé a rodinné situaci. Žalobce neuvedl žádné rodinné vazby v České republice, naopak bylo zjištěno, že jeho matka a bratr žijí v A. r. Podle žalované by žalobce v případě návratu do země původu měl při získání zaměstnání srovnatelné podmínky jako ostatní občané. Žalobce si musel být vědom toho, že pominul důvod, pro který mu byl povolen přechodný pobyt v České republice. Ohledně prodlevy mezi rozvodem a zahájením řízení žalovaná uvedla, že skutečnost, že správní orgán nebyl schopen na vzniklou situaci zareagovat okamžitě, nemohla založit legitimní očekávání žalobce ohledně jeho pobytu na území České republiky. K námitce žalobce, že správní řízení bylo zahájeno až po 4 letech od rozvodu, žalovaná uvedla, že tato okolnost nemá vliv na správnost napadeného rozhodnutí.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán zahájil dne 24. 1. 2015 s žalobcem řízení ve věci ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že jeho manželství s občanem EU zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství, a to na základě podnětu

ministerstva ze dne 22. 10. 2014 v souvislosti se žádostí žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka, když bylo zjištěno, že manželství žalobce skončilo. Oznámení o zahájení správního řízení ve věci ukončení přechodného pobytu bylo žalobci doručeno dne 28. 1. 2015. Ze správního spisu dále soud zjistil, že manželství žalobce a J. A. bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. 10 C 90/2010, který nabyl právní moci dne 9. 9. 2010. Rozhodnutím ministerstva č. j. OAM-14168-16/PP-2014 byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka EU, neboť žalobce neprokázal, že by na území České republiky pobýval společně s občanem EU. Žalobce žádal o udělení trvalého pobytu, nicméně řízení o této žádosti bylo usnesením ministerstva ze dne 19. 12. 2014, č. j. OAM-21512-9/TP-2014, zastaveno, neboť žalobce nebyl oprávněn podat žádost na území České republiky. Dne 28. 5. 2015 proběhl v rámci řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu výslech žalobce, při němž začal nejprve žalobce odpovídat na otázky týkající se jeho pobytu na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, ale následně zástupce žalobce zasáhl a ukončil výslech s tím, že otázky se netýkají řízení o ukončení přechodného pobytu. Žalobce již dále odmítl odpovídat na jakékoliv další otázky bez ohledu na jejich relevanci. Dne 21. 12. 2015 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, tohoto práva využil a poté doplnil do spisu vyjádření, ve kterém uvedl, že v ČR žije již dlouho a zcela se zde integroval, má zde zaměstnání, ovládá český jazyk, chystá nákup nemovitosti a má zde veškeré sociální zázemí. V případě zrušení pobytu by vzhledem k délce svého života v ČR a vzhledem ke svému věku v A. jen obtížně znovu začínal. Zrušení přechodného pobytu je zjevně nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž podle ustanovení § 87f odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen přihlížet k přiměřenosti dopadu zrušení pobytu do soukromého života účastníka řízení. Dále žalobce argumentoval tím, že změnu svého osobního stavu nahlásil řádně a včas, rovněž soud splnil svoji povinnost a oznámil správnímu orgánu rozvod žalobce, není proto zřejmé, proč správní orgán zahájil řízení o zrušení pobytu 4 roky po rozvodu, kdy už žalobce oprávněně předpokládal, že jeho pobyt zůstane zachován. Žalobce má za to, že pokud správní orgán ve lhůtě 30 dnů od oznámení změny osobního stavu a doručení rozsudku o rozvodu nezahájil řízení a ani nadřízený orgán neučinil opatření proti nečinnosti, bylo v rozporu se základními principy veřejné správy a zejména se zásadou legitimního očekávání, aby po 4 letech bylo zahájeno řízení a zrušen jeho pobyt. Tato prodleva je nepochybně významnou skutečností z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť svojí nečinností správní orgán utvrdil žalobce, že jeho pobyt zůstane zachován, proto je jeho zrušení v této chvíli zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého života účastníka řízení. Dále žalobce požádal, aby k důkazu byly provedeny veškeré jeho pobytové materiály tak, aby bylo postaveno najisto, kdy oznámil změnu svého osobního stavu.

6. Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č. j. OAM 97-33/ZR-2015, správní orgán I. stupně rozhodl o ukončení přechodného pobytu žalobce podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a byla mu podle § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území ČR. Své rozhodnutí odůvodnil správní orgán tím, že žalobce se dne 9. 9. 2010 rozvedl, čímž nastala skutečnost, která naplňuje podmínky pro ukončení povolení k přechodnému pobytu rodinnému příslušníkovi občana EU ve smyslu § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podnětem pro zahájení správního řízení o ukončení povolení k přechodnému pobytu bylo sdělení ministerstva vycházející ze

záznamu v Cizineckém informačním systému o rozvodu manželství žalobce. Podle odůvodnění rozhodnutí správní orgán provedl šetření v materiálech cizinecké evidence a zjistil, že žalobce nahlásil změnu rodinného stavu dne 4. 10. 2010. Své rozhodnutí odůvodnil správní orgán tím, že bylo jednoznačně prokázáno, že manželství žalobce uzavřené dne 18. 7. 2009 bylo pravomocně rozvedeno dne 9. 9. 2010. Jelikož v daném případě nebyly naplněny podmínky vylučující ukončení přechodného pobytu, neboť manželství netrvalo alespoň 3 roky, žalobce naplňoval podmínku pro ukončení povolení k přechodnému pobytu podle § 87 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce, že řízení bylo zahájeno až více jak 4 roky po nabytí právní moci rozsudku o rozvodu, správní orgán uvádí, že ačkoliv žalobce skutečně nahlásil správnímu orgánu změnu rodinného stavu dne 4. 10. 2010, důvod pro ukončení povolení k přechodnému pobytu časem nezaniká, proto zahájil dne 24. 1. 2015 správní řízení. Správní orgán připustil, že vzhledem k ekonomickým, společenským a kulturním vazbám je ukončení povolení k přechodnému pobytu žalobce zásahem do jeho soukromého a rodinného života, avšak nikoliv nepřiměřeným. Správnímu orgánu nejsou známy žádné rodinné vazby žalobce na území ČR, naopak v A. žije bratr a matka žalobce. Žalobce je v produktivním věku a bez tvrzených zdravotních potíží, proto by mohl v případě návratu do země původu získat zaměstnání za srovnatelných podmínek jako ostatní občané jeho domovské země. Správní orgán dále uvedl, že nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nebyla shledána ani s ohledem na judikaturu českých soudů. Lhůta stanovená k vycestování byla stanovena v délce 30 dnů, což se jeví jako přiměřená lhůta s ohledem na všechny okolnosti.

7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zopakoval argumentaci ze svého vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Především zdůraznil časový odstup mezi rozvodem a zahájením řízení, v jehož důsledku už oprávněně předpokládal, že jeho pobyt zůstane zachován. Podle žalobce je odůvodnění správního orgánu I. stupně nedostatečné, neboť nevysvětluje, proč bylo správní řízení zahájeno s takovým odstupem. Žalobce předpokládá, že se změnila nějaké okolnosti, když správní orgán zahájil řízení až po 4 letech, a ne bezprostředně po oznámení změny rodinného stavu. V odůvodnění svého rozhodnutí však ministerstvo o žádné takové změně okolností nehovoří. Žalobce má za to, že rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Dále žalobce uvedl, že se opakovaně správního orgánu I. stupně v průběhu těch 4 let dotazoval, jak to bude dál s jeho pobytem, přičemž mu vždy měla být podána informace, že jeho pobyt zůstane zachován. Žalobce dále argumentoval tím, že žije v České republice více než 7 let, zcela se zde integroval, ovládá český jazyk, má zde zaměstnání a sociální zázemí. Zrušení povolení k přechodnému pobytu považuje v jeho případě za zjevně nepřiměřené.
8. Odvolání žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 15. 9. 2016 zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako správné potvrdila. To, že správní orgán I. stupně nebyl schopen na vzniklou situaci zareagovat okamžitě, nemohlo založit legitimní očekávání žalobce ohledně jeho pobytu na území ČR. Námitka žalobce napadající dlouhou časovou prodlevu mezi rozvodem a zahájením řízení nemá podle žalované vliv na správnost rozhodnutí. Žalobce si musel být vědom toho, že povolení k přechodnému pobytu mu bylo uděleno z důvodu uzavřeného manželství s občankou České republiky, proto měl po skončení manželství usilovat o získání jiného oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalovaná uvedla, že se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že dopad do soukromého a rodinného života žalobce je zcela přiměřeným, správní orgán I. stupně

dopad do soukromého a rodinného života zhodnotil v řízení dostatečně. Napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 19. 9. 2016.

9. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaná na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělila, že trvá na konání jednání, a žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správních spisů.
11. Podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství nebo o prohlášení manželství za neplatné; to neplatí jestliže
 1. rodinnému příslušníku občana Evropské unie bylo rozhodnutím příslušného orgánu nebo dohodou manželů svěřeno do výchovy dítě občana Evropské unie nebo mu bylo přiznáno právo pravidelného osobního styku s dítětem občana Evropské unie pouze na území, nebo
 2. před zahájením řízení o rozvodu nebo řízení o prohlášení manželství za neplatné toto manželství trvalo alespoň 3 roky a v době trvání manželství měl rodinný příslušník občana Evropské unie na území povolen pobyt nejméně 1 rok, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka.
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
13. První námitka žalobce směřuje proti tomu, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU až po 4 letech od rozvodu žalobce, přitom žalobce tuto změnu rodinného stavu správnímu orgánu oznámil řádně a včas a i soud tuto skutečnost správnímu orgánu sdělil. K tomuto soud uvádí, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neurčuje v ustanovení § 46 odst. 1 žádnou lhůtu k zahájení řízení správním orgánem z moci úřední, a nečiní tak ani zákon o pobytu cizinců. Pokud jde o tvrzení žalobce, že podle ustanovení § 80 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen, pokud shledá důvody pro zahájení řízení, tak učinit neprodleně, konkrétně ve lhůtě 30 dnů, soud uvádí, že § 80 správního řádu upravuje nástroje ochrany před nečinností správního orgánu a slouží ke zjednání nápravy, především k posouzení případné nečinnosti nadřízeným orgánem a přijetí vhodných opatření k její nápravě. Lhůta 30 dnů stanovená v § 80 odst. 2 správního řádu je pouze lhůtou, po jejímž marném uplynutí má nadřízený orgán přijmout vhodné opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 správního řádu, jedná se ale o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákonodárce nespojil žádný následek, a to ani v rovině přístupu k soudní ochraně proti nečinnosti.

14. Pokud jde o otázku, proč správní orgán zahájil řízení o ukončení přechodného pobytu až s takovým odstupem a proč tak správní orgán učinil až na základě podnětu, a nikoliv na základě oznámení žalobce nebo soudu, správní spis na ni nedává odpověď, nicméně tato odpověď není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí podstatná. Jak správně uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, nezahájení řízení z moci úřední v určité lhůtě nezakládá žádné důsledky, a tedy žalobce nemohl oprávněně očekávat, že jeho přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU zůstane zachován, pokud již nesplňuje podmínku rodinného vztahu k občanovi EU. Tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně po nahlášení změny osobního stavu zvažoval, zda jsou splněny podmínky pro zahájení řízení, a dospěl k závěru, že nikoliv, proto řízení nezahájil a až s odstupem času se měly změnit okolnosti, které však správní orgán I. stupně nikterak nevysvětlil, je pouhou spekulací, které neodpovídá obsah správního spisu a ani žalobce ji ničím nedokládá.
15. Námitku žalobce, že nadměrná prodleva se zahájením řízení o ukončení přechodného pobytu založila jeho legitimní očekávání, že mu pobyt na území ČR zůstane zachován, shledává soud také nedůvodnou. Podstatné je, že v dané situaci nedávalo ustanovení § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu žádný prostor pro uplatnění správního uvážení, do něž by mohl zmíněnou skutečnost promítnout. Je nepochybné, že žalobce účel pobytu spočívající v soužití s občanem EU již delší dobu neplnil a ani eurokonformním výkladem zákona o pobytu cizinců nebylo možné dovodit, že by bylo nutné jeho pobytové oprávnění zachovat. Žalobce v průběhu celého řízení nijak nedoložil, že by se mu dostalo ze strany správních orgánů výslovného ujištění o tom, že jeho pobytové oprávnění bude prodlouženo. Navíc takový postup správních orgánů by představoval postup nezákonný, jež se nelze s poukazem na legitimní očekávání účinně domáhat.
16. Důvodnou v této souvislosti soud neshledal ani námitku žalobce, podle níž je zrušení pobytu žalobce s takovým časovým odstupem od nastalé okolnosti zjevně nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života, neboť by vzhledem k délce svého života v ČR a vzhledem ke svému věku v A. začínal jen obtížně. Především je nutné konstatovat, že § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutné zvážit při rozhodování o nepřiměřenosti, přičemž samotná délka řízení, resp. prodleva se zahájením řízení o ukončení povolení k pobytu, mezi ně nepatří. Toto ustanovení přitom slouží k promítnutí ústavně garantovaného práva na ochranu soukromého a rodinného života a právě z tohoto hlediska je třeba hodnotit zásah plynoucí ze zrušení pobytového oprávnění. Zmiňovaná prodleva se zahájením řízení může být v tomto směru relevantní pouze potud, nakolik se promítne do samotné kvantity a kvality práv chráněných ustanovením § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pokud v průběhu doby, než je o zrušení pobytu rozhodnuto, cizinec skutečně naváže rodinné či jiné významné soukromé vztahy, jejichž přetržení by pro něj bylo skutečně vážným zásahem. S ohledem na extrémní délku takové prodlevy, která opravdu mohla u cizince vyvolat, byť nedůvodně, očekávání, že rozvod nebude mít na jeho pobytová práva dopad, by totiž nemohlo být vůči cizinci v takové situaci účinně namítáno, že se jednalo o vztahy navázané v situaci, kdy mohl očekávat ukončení pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31).
17. V případě žalobce však takto zásadní rodinné či soukromé vztahy nebyly zjištěny, ačkoliv v tomto směru správní orgán i přes nespolupráci žalobce (odmítnutí odpovídat i na relevantní dotazy, nedoložení svých tvrzení) učinil vhodná šetření. Hlavním argumentem

žalobce bylo, že vzhledem ke svému věku a délce pobytu zde bude jen obtížně v A. začínat znovu. Soud stejně jako žalovaná nevidí důvod, proč by v případě návratu do země původu nemohl žalobce získat zaměstnání a začlenit se do společnosti stejně jako ostatní tamější občané. Žalobce je v produktivním věku a bez zdravotních problémů (opak netvrdil a ze spisového materiálu také nevyplývá) a má proto stejnou šanci získat zaměstnání v zemi svého původu jako ostatní občané. Tento argument soud proto neshledal důvodným. Pokud jde o další kritéria podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobce na území ČR nemá žádné rodinné vztahy, naopak ze správního spisu bylo zjištěno, že matka a bratr žalobce žijí v A. r. Pokud jde o ekonomické poměry žalobce a možný zásah do nich, žalobce po celou dobu řízení uváděl, že se chystá k nákupu nemovitosti, tuto skutečnost však nikterak neprokázal. Prostý výkon zaměstnání dostatečně závažnou skutečností není, a proto má soud za to, že ani pokud jde o ekonomické vazby na Českou republiku, nejedná se pro žalobce o nepřiměřený zásah. Soud se ztotožňuje s názorem žalované, že do soukromého života žalobce v určité omezené míře zasaženo bude, nicméně nejedná se o zásah nepřiměřený vzhledem k okolnostem věci.

18. Z výše uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu